

Inga statliga pengar till spårvagnar i Lund.

Hur gör kommunen då? Finns någon plan B?

Mats Helmfrid förnekar sig inte. Han kommenterar med att utbyggnaden av Brunshög hindras. Det är löjligt.

Max IV och ESS rullar på så gott de kan. Det beror givetvis inte på spårväg eller inte. Byggandet av bostäder och annat sker efter behov och kapacitet, enligt kommunens planering(?). Lundalänken finns där redan. Den kan förbättras och förlängas i takt med behoven.

Avsaknaden av plan B kan påverka. I hög grad. Behovet av arbetspendling i lundalänken finns ju och växer i takt med utvecklingen -- vars takt är svår att förutse.

Dagens busstrafik på den kan effektiviseras, kan utvecklas. Och det i takt med behoven.

Det kan göras med modern bussteknik, väl så kapacitetsstark som spårvagnar, miljövänligare, flexiblare... Och lundalänken ligger där den ligger, för lokaliseringviljan.

Men för Mats Helmfrid är detta inget alternativ. Hans litanian i sydsvenskan handlar om hopp om att staten ändå kan ... och om andra finansieringsalternativ. Spårvagnar skall det vara. Nuläget får vara som det är.

Lunds kommunledning talar gärna om strategier. Men den strategi vi lundensare, väljarna, möter om och om igen är att envist hålla fast vid ursprungstankar.

Gjort förslag gäller alltid. Det skall bara lotsas igenom. Oavsett.

Vad vi ser är total brist på strategiskt tänkande. Att ha alternativ, ha förändringsberedskap...

Nej, huvudet i sanden. Man målar in sig i hörn, gång på gång. Kör igång tjänstemän och konsulter som gör som ombedda, men också gör det till sitt, inom ramarna. Så rullar det på som en spiral.

Med visionen spårvagnar har man efter hand bundit upp sig med samarbetsavtal, med lobbyorganisationer, med bidragsgivare, med gud vet vad ...

Är det orsaken till envisheten?

Men det som kommunledningen frenetiskt ägnar sig åt, kan det förklara varför våra valda ombud står där mangrant med samma envishet?

Lennart Nord
arkitekt